

§ 18.

De til lovens gennemførelse iøvrigt fornødne regler fastsættes af finansministeren.

§ 19.

Stk. 1. Denne lov træder i kraft på månedsdagen fra datoen for lovens stadfæstelse.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 104 af 1. april 1922, lov nr. 102 af 13. marts 1943, lov nr. 389 af 12. juli 1946 samt lov nr. 499 af 8. december 1949 med undtagelse af dennes § 1, sidste stykke („stk. 5“).

§ 20.

Loven gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til lovforslaget

De nugældende regler om forlystelsesafgiften findes i lov nr. 104 af 1. april 1922 med ændringslove nr. 102 af 13. marts 1943, nr. 389 af 12. juli 1946 samt nr. 499 af 8. december 1949.

Siden 1922-lovens fremkomst har forholdene på forlystelseslivets område forandret sig i en sådan grad, at en gennemgribende revision af den herhen hørende afgiftslovgivning er blevet nødvendig.

Ikke mindst inden for den lettere underholdning er der opstået og opstår der vedblivende nye former for de optrædendes præstationer, og dette i forbindelse med, at programmet for den enkelte forestilling ofte er stærkt varieret, har i stort omfang gjort det meget vanskeligt på grundlag af de nugældende afgiftsregler at få givet forestillingen en rimelig afgiftsmæssig placering. Som følge heraf har afgiftsmyndighedernes praksis ofte været præget af stor usikkerhed, og man har set eksempler på, at underholdninger af lavkomisk karakter er gået helt fri for afgift, fordi de vanskeligt har kunnet henføres under de gældende afgiftsregler, medens på den anden side forestillinger af høj kunstnerisk kvalitet har måttet belægges med en undertiden endog høj afgift, fordi disse forestillingers afgiftspligt efter de gældende regler er utvivlsom. Man har derfor søgt at formulere afgiftsregler, der vil omfatte al sådan underholdning, som klarlig bør rammes af afgiften, jfr. herved særlig forslagets § 4 c.

På den anden side findes der i 1922-loven opført som afgiftspligtige en række forlystelser, der enten nu er så sjældne foreteelser, at der formentlig kan bortses fra dem, eller som efter deres karakter formentlig ikke bør belægges med afgiften, og disse forlystelser

er derfor ikke medtaget i forslaget som afgiftspligtige. Der sigtes herved navnlig til de i 1922-lovens § 1, nr. 3, nævnte fremvisninger af panoramaer, voksfigur- og naturaliekabinetter, menagerier, o. l. Hvad angår zoologiske haver, der må sidestilles med menagerier, bemærkes, at zoologiske haver efter en nutidsbetragtning formentlig ikke er egnede objekter for en beskatning med forlystelsesafgift. Det er herved naturligvis forudsat, at der ikke indenfor havens område findes forlystelser af afgiftspligtig karakter, hvortil entreen til haven også giver adgang. Marionetteaterforestillinger, der også er nævnt i 1922-lovens § 1, nr. 3, bør formentlig afgiftsmæssigt behandles som andre teaterforestillinger. De om disse givne regler må derfor også omfatte marionetteaterforestillinger.

I denne forbindelse kan også nævnes, at i 1922-loven § 1, nr. 1, jfr. loven af 12. juli 1946 § 1, er væddeløb (uden totalisatorspil) opført som en selvstændig afgiftspligtig forlystelse ved siden af sportsfremvisninger i almindelighed. Når bortses fra de tilfælde, hvor der er knyttet totalisatorspil til væddeløbet, synes der imidlertid ikke at være tilstrækkelig grund til at opretholde en særbehandling af væddeløb; disse bør formentlig afgiftsmæssigt behandles på samme måde som anden opvisning indenfor pågældende sportsgren. I overensstemmelse hermed er i lovforslaget væddeløb kun bibeholdt som en selvstændigt afgiftspligtig forlystelse, når der er knyttet totalisatorspil til væddeløbet.

Den væsentligste begrænsning af det afgiftspligtige område, som lovforslaget indebærer, ligger dog deri, at efter forslaget skal teaterforestillinger, omfattende kunstarterne